

RECENSIE MUZIEKTHEATER

Wim de wonderlijke walvis

In dit theaterconcert voor Te Gek!? brengt Wim Opbrouck een moderne parabel over een walvis die de weg verliest, zinkt naar de diepte en weer boven water komt.

Filip Tielens

Donderdag 17 maart 2022 om 3.25 uur

Opbrouck en co. laten wonderlijke klanken horen. Koen Bauters

Ik ben de walvis

Van Te Gek!~/Wim Opbrouck

Te zien tot 21 mei, speellijst via tegek.be

Al vijftien jaar probeert Te Gek!? het taboe rond psychische problemen te slechten. Dit jaar focust het op depressie, onder meer met de voorstelling *Ik ben de walvis*. Daarin toont de doorgaans jolige en extraverte Wim Opbrouck zich van zijn meer gevoelige, melancholische kant. Het theaterconcert begint in het bijna duister, waarbij we eerst zijn lange witte baard ontwaren en daarna zijn brede, blauwe gewaden. Opbrouck kruipt hier in de huid van een bultrug, ‘de monarch der zeeën, de operadiva van de oceaan, met een hart van 200 kilo.’

Het beeld van de walvis opent metaforen die raken aan thema’s als depressie en herstel, zonder het er expliciet over te hebben. In deze moderne parabel daalt de walvis af naar de ‘diepste diepten en het

donkerste donker', om later weer op te stijgen, boven water te komen en het licht te zien. Dan is het tijd om naar adem te happen en stoom af te blazen, tot de mist om hem heen opnieuw opduikt, hij de weg verliest en wegzinkt.

Het is wonderlijk welke sfeervolle klanken Opbrouck en zijn muzikanten Niels Van Heertum en Ron Reuman uit hun instrumenten toveren, van ijle blokfluittonen tot percussie op water. Sluit je ogen en je ziet zo walvissen met elkaar communiceren – deze voorstelling zou ook prima werken als luister-cd. Opbrouck wisselt tekst en zang af, met onder meer flarden uit 'Send in the clowns' van Stephen Sondheim en het Ierse folklied 'The lass of Aughrim'. Mooi is ook het moment waarop hij melodica speelt en als een blij walvis om zijn as tolt en danst, terwijl de aquarel van een zeeoppervlak op de achtergrond baadt in een warme gloed.

Toch is het leven van een mannetjeswalvis fundamenteel eenzaam, met – vanuit menselijk oogpunt – veel mogelijkheden om verdrietig en zelfs depressief te zijn. Zo komt hij op zijn zwemtocht een vrouwtje tegen, met wie hij een walvisbaby maakt ('You and me ain't nothing but mammals, so let's do it like they do on Discovery Channel', knipoogt Opbrouck naar Bloodhound Gang), maar zoals dat gaat bij zijn soort verdwijnen moeder en kind met de golven, terwijl hij als vader alleen achterblijft. Wanneer de bultrug aanspoelt op het vasteland, kan je je dan ook afvragen of het gaat om een ongeluk of een wanhoopsdaad.

Somber kom je echter niet buiten. Deze mysterieuze voorstelling is vooral helend, met dank aan Opbrouck en zijn fascinerende dissectie van een walvisziel.